

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 64/2026-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7PP/24/2025 z 24. júna 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tos/98/2025 zo 17. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1, čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd uznesením okresného súdu sp. zn. 7PP/24/2025 z 24. júna 2025 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/98/2025 zo 17. septembra 2025.
2. Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil bez právneho zastúpenia a žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
3. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ 9. mája 2025 podal žiadosť o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol postupne uložený rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5T/47/2022 z 11. januára 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4To/28/2023 z 13. apríla 2023 v trvaní 1 roka a rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/45/2022 z 15. júna 2022 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5To/68/2022 z 29. novembra 2022 v trvaní 3 rokov a 8 mesiacov, vždy

so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Predmetná žiadosť bola uznesením okresného súdu sp. zn. 7PP/24/2025 z 24. júna 2025 zamietnutá [§ 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona]. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na minulosť sťažovateľa, konkrétne na výpis z registra trestov, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ bol v minulosti pätnásťkrát odsúdený súdom v trestnom konaní. Osobitne bolo zdôraznené, že v roku 2009 bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, pričom v skúšobnej dobe sa osvedčil. Podmienené prepustenie z výkonu trestu však nenaplnilo svoj účel v podobe vedenia riadneho života, keďže sťažovateľ následne ďalej pokračoval v páchaní trestnej činnosti a bol jedenásťkrát potrestaný. Okresný súd ďalej poukázal na skutočnosť, že v rámci prerušenia aktuálneho výkonu trestu odňatia slobody zdôvodneného jeho zdravotným stavom (od 1. februára 2025 do 17. marca 2025) prišlo z jeho strany k užívaniu omamných a psychotropných látok, čo bolo preukázané jeho pozitívnym testovaním po nástupe do ÚVTOS. Okresný súd uvedenú skutočnosť, okrem iného, považoval za dôkaz, že odsúdený zatiaľ nedokáže počas pobytu na slobode eliminovať svoje protiprávne aktivity. Ďalej dôvodil, že sťažovateľ neprezentoval či už v rámci svojej žiadosti, alebo počas verejného zasadnutia žiadne odôvodnenie cieľa v podobe vedenia riadneho života. Svoju motiváciu, aby bol podmienene prepustený, nijako neodôvodnil. Nepresvedčil okresný súd, že on sám sa zmenil a že zmenil životné priority a hodnoty, z ktorých by mohli vyplynúť záruky, že povedie riadny život. Okresný súd ďalej dôvodil, že skutočnosť, na ktorej odsúdený primárne postavil svoju žiadosť, a teda že v rámci výkonu trestu odňatia slobody v ÚVTOS nevykazuje žiadnu problémovosť, dokázal si osvojiť potrebné návyky a riadne plní všetky uložené povinnosti (čo bolo preukázané aj vyjadrením ÚVTOS), predstavuje len adaptáciu na život vo výkone trestu odňatia slobody a nemožno ju považovať za garanciu riadneho života na slobode. Ďalej uviedol, že vyjadrenie ÚVTOS konštatuje, že odsúdený preukazuje polepšenie len v malej miere a postoj odsúdeného k jeho trestnej činnosti je len čiastočne kritický.

4. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5Tos/98/2025 zo 17. septembra 2025 zamietol [§ 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom okresného súdu a s odôvodnením jeho uznesenia. Súčasne zdôraznil, že toto odôvodnenie nepovažuje za arbitrárne či nedostatočné. Okresný súd rozhodol v súlade s výsledkami dokazovania vykonaného na verejnom zasadnutí. Dôkazy správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne a odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým úvahám vyžadovaným § 176 ods. 2 Trestného poriadku. Uviedol, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými skutkovými a právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona. Podľa názoru krajského súdu okresný súd vykonal dostatočné zhodnotenie a posúdenie naplnenia materiálnych podmienok podmieneného prepustenia. Vychádzajúc z dôkazov vykonaných na verejnom zasadnutí, okresný súd mohol prísť len k jedinému záveru, a teda že ku kumulatívnemu naplneniu podmienok na podmienené prepustenie u sťažovateľa nedošlo.

5. Sťažovateľ vzhliada porušenie svojich základných práv v rozhodnutiach oboch súdov. Namíeta, že záver o nesplnení podmienok podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vychádza v prípade oboch rozhodnutí z arbitrárneho posúdenia okolností na strane sťažovateľa. Precizuje, že uznesenie okresného súdu je nedostatočne a neadekvátne odôvodnené a vychádza z nedostatočne vykonaného dokazovania. Súdom vytyka neustále odkazovanie na obsah jeho

výpisu z registra trestov, ako aj to, že sa dostatočne nevysporiadali s hodnotením jeho osoby, ktoré bolo vykonané zo strany ÚVTOS a ktoré podľa názoru sťažovateľa vypovedá o pozitívnej prognóze jeho budúceho života. V odôvodneniach napadnutých uznesení identifikuje vnútorné rozpory (súdy na jednej strane zhodne konštatujú, že sťažovateľ sa v rámci výkonu trestu odňatia slobody polepšil, no súčasne na strane druhej nelogicky konštatujú, že predpoklad vedenia riadneho života po podmienčnom prepustení u sťažovateľa daný nie je). Ak súdy záver o nesplnení podmienky vedenia riadneho života založili výlučne na minulých odsúdeniach sťažovateľa (ktoré však boli zohľadnené pri ukladaní aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody), došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu zásady *ne bis in idem*.

6. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutými uzneseniami, tieto uznesenia zrušil a vrátil vec (krajskému súdu) na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

II.1. K namietanému porušeniu základných práv namietaným uznesením okresného súdu:

7. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Tento princíp spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií, a preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov, resp. vtedy, keď sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. rozhodnutiu ako celku (IV. ÚS 236/07). Inak povedané, nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, je vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (IV. ÚS 151/2025, IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 156/2023, IV. ÚS 448/2025).

8. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej sťažnostný súd rozhodol. Preskúmanie napadnutého rozhodnutia sťažnostným súdom robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, v dôsledku čoho ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

II.2. K namietanému porušeniu základných práv namietaným uznesením krajského súdu:

9. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ namieta predovšetkým tú skutočnosť, že konajúci súd svoje rozhodnutie založil primárne na recidívnej minulosti sťažovateľa, a to bez dostatočného zohľadnenia ďalších skutočností, ktoré vypovedali o splnení všetkých materiálnych podmienok podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

10. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani

preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. *In concreto*, ústavný súd môže do sféry pôsobnosti všeobecných súdov zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by pritom bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

11. Úlohou ústavného súdu v posudzovanom prípade tak nie je riešiť otázku (ne)vyhovenia žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Jeho úloha sa obmedzuje výlučne na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom návrhu), ako aj s jednotlivými zistenými skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa právnej veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

12. Na účel zodpovedania nastolenej otázky sa ústavný súd oboznámil s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola konajúcimi súdmi v právnej veci sťažovateľa aplikovaná:

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

- a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,
- b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,
- c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona súd pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

13. Ústavný súd sa takisto oboznámil s odôvodnením namietaného uznesenia krajského súdu, ktoré bolo podkladom na právny záver o zamietnutí sťažnosti proti negatívne rozhodnutiu okresného súdu. Zistil, že krajský súd v sťažovateľovom prípade konštatoval splnenie formálnej podmienky na podmiennečné prepustenie (vykonanie potrebnej časti z výmery uloženého trestu), pričom sa následne zameril na posúdenie splnenia materiálnych podmienok predpokladaných § 66 ods. 1 Trestného zákona. Ide o podmienku preukázania polepšenia, pri ktorom sa hodnotí plnenie

povinností a správanie odsúdeného v rámci aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody, a podmienku existencie reálneho predpokladu, že možno od neho v budúcnosti očakávať vedenie riadneho života, pričom na tento účel sa zohľadňujú (okrem iného) okolnosti predchádzajúceho života odsúdeného vrátane jeho skorších odsúdení (R 5/2017) a tiež prostredie, v ktorom sa odsúdený ocitne po podmienenečnom prepustení.

14. Krajský súd v prvom rade poukázal na hodnotenie vypracované ÚVTOS, ktorý síce odporučil podmienenečné prepustenie odsúdeného s probačným dohľadom spolu s uložením zákazu požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, avšak zásadnou bola resocializačná prognóza odsúdeného, ktorá je podľa hodnotenia ústavu menej priaznivá so stredným rizikom recidívy trestnej činnosti, pričom jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti je len čiastočne kritický.

15. Krajský súd ďalej hodnotil osobu odsúdeného, v rámci čoho poukázal na kriminálnu minulosť odsúdeného, z ktorej je zrejmé, že odsúdený bol dosiaľ pätnásťkrát odsúdený za rôznu trestnú činnosť, pričom začal s páchaním trestnej činnosti už ako mladistvý a v jej páchaní pokračoval prakticky naprieč celým doterajším životom. V minulosti nevyužil dobrodenie zákona a súdu vo forme podmienenečného odsúdenia, keď v skúšobnej dobe nevedol riadny život a nepreukázal, že sa napravil a že dovtedy vykonaný podmienenečný trest by bol postačujúci na jeho prevýchovu a nápravu. Krajský súd sumarizoval, že predošlé odsúdenia a vykonané tresty neboli pre neho dostatočným ponaučením.

16. Pri hodnotení rodinného zázemia krajský súd poukázal na dobré rodinné vzťahy medzi odsúdeným a jeho matkou a kamarátkou, ale aj otcom a súrodencami. Uvedené skutočnosti však podľa krajského súdu nedávajú záruku na ďalšie správanie odsúdeného, jeho nápravu a vedenie riadneho života, pretože ho ani dosiaľ žiadnym spôsobom neodradili od páchania trestnej činnosti.

17. Krajský súd sa ďalej vysporiadal aj so sťažovateľom tvrdeným zhoršeným zdravotným stavom. Správne však zhodnotil, že táto skutočnosť by mohla potenciálne pôsobiť na prerušenie výkonu trestu alebo upustenie od jeho výkonu, nie je však dôvodom na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

18. Zo strany krajského súdu bola riadne zhodnotená aj povaha spáchanej trestnej činnosti, ako aj zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a rovnako aj vykonávanie trestu odňatia slobody v diferenciačnej skupine „B“, čo v zmysle hodnotenia krajského súdu svedčí o tom, že v prípade odsúdeného sa vyžaduje prísnejšia forma spôsobu výkonu trestu.

19. Krajský súd sa v rámci odôvodnenia uznesenia vysporiadal aj s motiváciou sťažovateľa na vedenie riadneho života deklarovanou zo strany odsúdeného. Zdravotný stav a zázemie (jediné sťažovateľom uvedené dôvody) za dostatočnú motiváciu na vedenie riadneho života nepovažoval.

20. K námietke nedostatočného prihliadnutia okresného súdu na zmenu správania sťažovateľa a sociálne a rodinné väzby krajský súd formuloval upozornenie, že pre rozhodnutie o podmienenečnom prepustení odsúdeného na slobodu je potrebné, aby boli kumulatívne splnené všetky tri podmienky formulované v § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a nepostačuje preto, ak je z pohľadu odsúdeného splnená len niektorá z nich. Krajský súd sa ďalej vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa, ktorá sa dotýkala poukazu na jeho kriminálnu minulosť. V tejto súvislosti dôvodí, že kriminálna minulosť a jej zhodnotenie je jednou z podmienok, ktorá nevyhnutne spolupôsobí pri vyhodnocovaní prognózy budúceho správania na slobode, a teda

nemožno ju v rámci rozhodovania o podmienечnom prepustení ignorovať. V tejto súvislosti možno len doplniť, že výpis, resp. odpis z registra trestov sa štandardne využíva pri rozhodovaní o podmienечnom prepustení. Podáva totiž objektívny obraz o osobe, ktorej resocializačnú prognózu je potrebné na tento účel stanoviť.

21. Ústavný súd považuje za potrebné na prvom mieste poukázať na to, že neexistuje ústavou zaručené právo na akceptáciu návrhu odsúdeného na podmienечné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je totiž vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či sú zákonné podmienky na vyhovenie návrhu splnené, a svoje úvahy v danom smere riadne odôvodnil (II. ÚS 222/2019).

22. V kontexte námietok sťažovateľa ústavný súd v prvom rade uvádza, že s tvrdeniami sťažovateľa, podľa ktorých mal krajský súd svoj zamietavý postoj k návrhu sťažovateľa oprieť zásadne o sťažovateľovu trestnú minulosť, sa stotožniť nemožno. V tejto súvislosti je potrebné sťažovateľa upozorniť, že posúdenie recidívnej minulosti odsúdeného predstavuje štandardný nástroj pre objektívne posúdenie osoby odsúdeného na účel stanovenia jej resocializačnej prognózy, ktorej stanovenie a zhodnotenie je jednou z niekoľkých skutočností zásadných pre konštatáciu o splnení, resp. nesplnení materiálnych podmienok podmienечného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (napr. sp. zn. II. ÚS 204/2022). V rámci hodnotenia kriminálnej minulosti sa pritom krajský súd neobmedzil len na kvantitatívne hľadiská dotýkajúce sa počtu minulých odsúdení, resp. trestov existujúcich na strane odsúdeného. Práve naopak, krajský súd recidívnu minulosť odsúdeného podrobil analýze, čo je zrejme z jeho konštatácie dotýkajúcej sa vývoja trestnej činnosti odsúdeného (v zmysle ktorej je páchanie trestnej činnosti u odsúdeného permanentné, počnúc obdobím, kedy bol mladistvý, pokračujúc naprieč celým jeho doterajším životom). Z uvedeného je zrejme, že krajský súd sa minulou trestnou činnosťou odsúdeného pri rozhodovaní a následnom formulovaní odôvodnenia uznesenia adekvátne zaoberal.

23. Ústavný súd ďalej vyjadruje nesúhlas s námietkou sťažovateľa, že by kriminálna minulosť odsúdeného predstavovala v rámci rozhodovania krajského súdu skutočnosť decisívneho významu. Námietky sťažovateľa totiž naznačujú, že krajský súd postavil svoje odôvodnenie práve a výlučne na recidívnej minulosti sťažovateľa. Ústavný súd podrobil odôvodnenie uznesenia krajského súdu dôkladnej analýze, z ktorej je zrejme, že krajský súd sa dôkladne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré sú zásadné pre zhodnotenie naplnenia materiálnych podmienok podmienечného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, počnúc hodnotením osoby odsúdeného, vyjadrením ústavu, posúdením zdravotného stavu, resocializačnej prognózy, končiac posúdením jeho rodinného zázemia. Recidívna minulosť odsúdeného bola len jednou z niekoľkých hodnotených skutočností, ktoré vo svojom sumári viedli k rozhodnutiu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti odsúdeného. Ako bolo už vysvetlené, nie je reálne možné posúdiť naplnenie materiálnych podmienok podmienечného prepustenia bez akéhokoľvek poukazu na trestnú činnosť odsúdeného páchanú v minulosti. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu nebolo založené výlučne na poukaze na kriminálnu minulosť odsúdeného, ako to vyplýva z námietok formulovaných sťažovateľom v jeho ústavnej sťažnosti.

24. K námietke sťažovateľa, že v rámci rozhodovania všeobecných súdov nebolo dostatočne zohľadnené jeho bezproblémové správanie a svedomité plnenie povinností vo výkone trestu odňatia slobody, ústavný súd považuje za potrebné podotknúť, že sťažovateľovi nemožno bezproblémovosť

výkonu jeho aktuálneho trestu odňatia slobody upriet', avšak táto skutočnosť je len časťou mozaiky a sama osebe nemôže viesť ku konštatácii o naplnení materiálnych podmienok podmieneného prepustenia. Polepšenie preukázané plnením povinností vo výkone trestu odňatia slobody predstavuje len jednu z troch podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pričom je potrebné opakovanie zdôrazniť, že kladné rozhodnutie o podmienenom prepustení si vyžaduje naplnenie všetkých troch už zmieňovaných podmienok súčasne. Inak povedané, splnenie jednej či dvoch podmienok na kladné rozhodnutie v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona nepostačuje. *A contrario*, nenaplnenie podmienky vo forme predpokladu vedenia budúceho riadneho života na strane odsúdeného samo osebe postačuje pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľa tiež možno upozorniť, že v rámci ustálenej judikatúry ústavného súdu zmyslom podmieneného prepustenia nie je odmeniť odsúdeného za dobré správanie vo výkone trestu (I. ÚS 588/2023). Toto konštatovanie je dokonca formulované aj v rozhodnutí ústavného súdu, na ktoré sám sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje (I. ÚS 36/2022).

25. Vychádzajúc z posúdenia odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Krajský súd sa náležite vysporiadal s argumentáciou návrhu sťažovateľa na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a riadne vysvetlil dôvody na jeho zamietnutie. Prezentovanú argumentáciu, o ktorú konajúci súd oprel svoj právny záver o nesplnení podmienok predpokladaných relevantnou právnou úpravou, ústavný súd hodnotí ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem.

26. Nad rámec nevyhnutného ústavný súd považuje za potrebné formulovať vyjadrenie aj vo vzťahu k rozhodnutiu ústavného súdu (I. ÚS 36/2022), na ktoré sa sťažovateľ vo svojej sťažnosti odvoláva. Okolnosti prípadu riešeného v predmetnom rozhodnutí nie sú totožné s okolnosťami prípadu sťažovateľa. V tejto súvislosti musí na prvom mieste opakovane pripomenúť, že jeho úlohou nie je riešiť otázku, či v posudzovanej veci prišlo k naplneniu podmienok podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Jeho úlohou je posúdiť, či sa krajský súd dostatočne a preskúmateľne vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa právnej veci sťažovateľa, či jeho interpretácia aplikovaných právnych noriem vykazuje ústavnoprávne akceptovateľný charakter a či sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa. Dôvodom na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a následné konštatovanie porušenia základných práv v prípade riešenom v sťažovateľom citovanom rozhodnutí bola tá skutočnosť, že konajúce súdy nezohľadnili všetky okolnosti, ktoré sú zásadné pre posúdenie predpokladu vedenia riadneho života, a to konkrétne poznatky o osobe odsúdeného, vyjadrenie ústavu na výkon trestu odňatia slobody, stav jeho nápravy ani prostredie, v ktorom by sa po prípadnom podmienenom prepustení z výkonu trestu ocitol (I. ÚS 36/2022, bod 37), pričom v odôvodnení napadnutého uznesenia absentovalo dokonca aj posúdenie postoja sťažovateľa k ním spáchanej trestnej činnosti (I. ÚS 36/2022, bod 39). Krajský súd teda v danom prípade rezignoval na splnenie svojej povinnosti spočívajúcej vo vysporiadaní sa so všetkými skutkovými okolnosťami zásadnými pre rozhodnutie o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (obdobne pozri bod 23, I. ÚS 250/2023). V aktuálne posudzovanej veci sťažovateľa však nemožno v kontexte rozhodovania

krajského súdu vysloviť konštatovanie obdobného charakteru. Ako už bolo ústavným súdom zhodnotené, napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje nedostatky v podobe nedostatočného odôvodnenia či nevysporiadania sa so všetkými pre sťažovateľov prípad podstatnými okolnosťami. V kontexte zhodnotenia námietok sťažovateľa je potrebné upozorniť, že sťažovateľ vybral z rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 36/2022 iba pre neho priaznivé konštatácie bez zohľadnenia celkového kontextu rozhodnutia a skutkových okolností v ňom riešeného prípadu.

27. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

28. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

29. Z uvedeného ustanovenia vyplývajú tri kumulatívne podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak čo i len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

30. O zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti pôjde (okrem iného) vtedy, keď je ústavná sťažnosť oneskorená, neprípustná, alebo zjavne neopodstatnená. Ide totiž o situácie, keď by bola ústavná sťažnosť odmietnutá, aj keby bol sťažovateľ zastúpený advokátom. Toto je aj prípad posudzovanej ústavnej sťažnosti.

31. Ústavný súd preto žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu nevyhovel.

32. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu